

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia *1 grudnia* 2015 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Marek Zubik

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej
T S.A. w sprawie zgodności:

art. 2 ust. 1 w związku z art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 stycznia
1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84,
ze zm.) z

art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 32 ust. 1, art. 84 i art. 217
Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

postanawia:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE:

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 9 lipca 2015 r. (data nadania) T S.A. (dalej: skarżąca, spółka) zakwestionowała zgodność art. 2 ust. 1 w związku z art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84, ze zm.; dalej: ustawa podatkowa), w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2008 r., z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 32 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji.

Rozpatrywana skarga konstytucyjna została sformułowana w związku z następującą sprawą. Spółka złożyła deklaracje za podatek od nieruchomości za lata 2004–2009, w których wykazała do opodatkowania w pozycji budynki związane z działalnością gospodarczą m.in. dwa kontenery telekomunikacyjne, znajdujące się w S Po dokonaniu oględzin i ponownym rozpatrzeniu sprawy Prezydent Miasta S wydał decyzje, w których określił wysokość zobowiązania spółki w podatku od nieruchomości za 2006 r. (decyzja z dnia grudnia 2011 r., znak:), za 2007 r. (decyzja z dnia grudnia 2011 r., znak:) oraz za 2008 r. (decyzja z dnia grudnia 2011 r., znak:).

Zdaniem tego organu przedmiotowe kontenery stanowią tymczasowe obiekty budowlane zgodnie z art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016, ze zm.) i są budowlami. Potwierdziły to – w ocenie organu I instancji – umowy zawarte pomiędzy właścicielami gruntów a spółką, w których został określony czas trwania najmu i przedmiot w postaci lokalizacji sprzętu. Przedmiotowe obiekty nie stanowią części składowych gruntów, a jedynie połączone są z gruntem dla przemijającego użytku. Organ I instancji wskazał ponadto na art. 47 i art. 48

ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.), i wywiódł z niego, że skoro obiekt nie jest nieruchomością budynkową ani nie jest częścią składową gruntu, to nie może być budynkiem w świetle ustawy podatkowej. Budynkiem jest bowiem obiekt, m.in. trwale związany z gruntem, a trwały związek z gruntem obiektu budowlanego występuje jedynie wówczas, gdy nie został on wzniesiony na określony czas.

Po rozpatrzeniu odwołań spółki Samorządowe Kolegium Odwoławcze w S (dalej: SKO) utrzymało w mocy decyzje organu I instancji (decyzja z dnia kwietnia 2012 r. w przedmiocie podatku za 2006 r., nr ; decyzja z dnia kwietnia 2012 r. w przedmiocie podatku za 2007 r., nr , oraz decyzja z dnia kwietnia 2012 r. w przedmiocie podatku za 2008 r., nr). Powołując się na art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy podatkowej SKO wskazało, że sam fakt posadowienia kontenera telekomunikacyjnego na fundamencie nie dowodzi, że jest on przez to budynkiem. Kontener przymocowany do fundamentu jest związany z tym fundamentem, natomiast nie jest trwale związany z gruntem.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w S (dalej: WSA) oddalił skargi spółki na powyższe decyzje. Uznał kontenery za tymczasowe obiekty budowlane, przyjmując, że skoro budynkiem jest obiekt trwale związany z gruntem, przesądza to o zakwalifikowaniu przedmiotowych kontenerów na gruncie ustawy podatkowej do kategorii budowli (jak słusznie stwierdziły organy podatkowe), nie zaś do kategorii budynków – czego domagała się spółka (wyroki WSA z dnia października 2012 r., sygn. akt ,).

Naczelny Sąd Administracyjny podzielił argumentację WSA, podkreślając ponadto, że o dokonaniu właściwej kwalifikacji obiektu budowlanego jako budynku lub budowli w rozumieniu ustawy podatkowej

powinno również decydować jego przeznaczenie. W konsekwencji oddalił skargi kasacyjne spółki, uznawszy je za nieuzasadnione (wyroki NSA z dnia lutego 2015 r., sygn. akt , ,).

W przekonaniu skarżącej kwestionowane unormowanie ogranicza konstytucyjnie chronione prawo własności do środków pieniężnych przez nieuzasadnione zawyżenie zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości. Jest to następstwem dokonania przez organy podatkowe i sądy administracyjne niekorzystnej dla spółki wykładni zaskarżonych regulacji, tj. uznania, że dany obiekt budowlany jest budowlą, a nie budynkiem, na podstawie kryteriów niewynikających z ustawy podatkowej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 138 w związku z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK). Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK. Rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli zastosowanie mają przepisy ustawy o TK.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji warunkiem merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej jest wykazanie przez skarżącego, że w związku z wydaniem przez organ władzy publicznej ostatecznego

orzeczenia na podstawie zakwestionowanego w skardze aktu normatywnego doszło do naruszenia przysługujących skarżącemu wolności lub praw o charakterze konstytucyjnym. Uprawdopodobnienie tego naruszenia jest zatem przesłanką dopuszczalności skargi konstytucyjnej. W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny obowiązany jest zbadać, czy w rozpatrywanej sprawie doszło istotnie do naruszenia praw konstytucyjnych wskazanych przez skarżącą.

Trybunał zwraca uwagę na to, że skarżąca upatruje niekonstytucyjność zaskarżonych przepisów w ich błędnym zastosowaniu przez organy orzekające w sprawie. Wadliwość stosowania tych regulacji wynika – zdaniem spółki – z przyjęcia niekorzystnej dla niej interpretacji zaskarżonych przepisów, tj. uznania przez organy podatkowe i sądy administracyjne orzekające w jej sprawie, że w świetle prawa podatkowego określone obiekty budowlane są budowlami, a nie budynkami. Trybunał nie ma zatem wątpliwości, że zarzuty sformułowane w skardze dotyczą w istocie wadliwości decyzji podjętych w sprawie skarżącej. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego w tym zakresie rozpatrywana skarga konstytucyjna jest skargą na stosowanie prawa.

Trybunał Konstytucyjny zwraca uwagę, że dokonując kontroli konstytucyjności przepisów jest sądem prawa (art. 188 Konstytucji) i do jego kompetencji nie należy ocena błędnej wykładni dokonywanej przez sądy, ani też ocena błędnej subsumpcji stanu faktycznego do regulacji prawnej norm kontrolowanych, zawartych w rozstrzygnięciach organów stosujących prawo, czy wadliwości ich argumentacji (zob. przykładowo wyrok TK z dnia 12 czerwca 2008 r., K 50/05, OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 79).

Jednocześnie zgodnie z konstrukcją skargi konstytucyjnej przyjętą w polskim prawie jej przedmiotem mogą być tylko akty normatywne będące podstawą rozstrzygnięcia, z którego wydaniem skarżący wiąże naruszenie przysługujących mu praw i wolności konstytucyjnych, nie zaś celowość i słuszność wydania danego rozstrzygnięcia. Zadaniem Trybunału

Konstytucyjnego jest orzekanie w sprawach zgodności aktów normatywnych z Konstytucją w celu wyeliminowania z systemu prawnego przepisów prawa niezgodnych z ustawą zasadniczą. Do kompetencji Trybunału Konstytucyjnego nie należy natomiast ocena prawidłowości ustaleń dokonanych w toku rozpoznania konkretnej sprawy ani kontrola sposobu stosowania lub niestosowania przepisów przez orzekające w sprawie organy (zob. np. postanowienia TK z dnia: 20 lipca 2011 r., Ts 303/10, OTK ZU nr 6/B/2011, poz. 454; 27 grudnia 2011 r., Ts 108/10, OTK ZU nr 2/B/2012, poz. 189 oraz 7 lutego 2012 r., Ts 309/11, OTK ZU nr 2/B/2013, poz. 191).

Nie budzi przy tym wątpliwości Trybunału to, że w rozpatrywanej sprawie przedmiotem sporu było rozstrzygnięcie, czy kontenery są trwale związane z gruntem. W myśl definicji wynikającej z art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy podatkowej ustalenie to przesądza o możliwości uznania danego obiektu budowlanego za budynek. Jednocześnie – jak słusznie podkreśla skarżąca – obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury dla celów podatkowych uznawany jest za budowlę. W toku instancyjnej kontroli zarówno organy podatkowe, jak i sądy administracyjne uznały, że kontenery nie są trwale związane z gruntem i że tym samym nie można ich zakwalifikować do kategorii budynków. Argumentację tę przyjął również NSA, podkreślając dodatkowo (na co wskazuje użycie określenia „również”), że o zakwalifikowaniu kontenerów do kategorii budowli przesądza także ich funkcja. W tym zakresie zatem argumentacja zawarta w skardze konstytucyjnej dowodząca wadliwości odwołania się przez NSA do przesłanki „możliwości użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem”, jest oczywiście bezzasadna. Trybunał stwierdza bowiem, że nie była to okoliczność przesądzająca o zakwalifikowaniu kontenerów do kategorii budowli (a nie budynków), co – jak twierdzi skarżąca – naruszyło jej wolności i prawa konstytucyjne.

Okoliczności powyższe – zgodnie z art. 49 w związku z art. 36 ust. 3 i w związku z art. 47 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o TK – przesadzają o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Z tych względów należało orzec jak w sentencji.

Marek Zubik

